

JARMILA STRÁNÍKOVÁ

BALADA

pro Emily

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER
INSPIROVANÝ SKUTEČNÝMI
UDÁLOSTMI

Balada pro Emily

Vyšlo také v tištěné verzi

r ROSIER

Jarmila Stráníková

Balada pro Emily – e-kniha

Copyright © Rosier, s. r. o., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

JARMILA STRÁNÍKOVÁ

BALADA
pro Emily

Text © Jarmila Stráníková, 2023

Illustrations © Jiří Dvorský, 2023

ISBN tištěné knihy: 978-80-88467-81-6

ISBN ePUB: 978-80-88467-82-3

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-88467-83-0

ISBN PDF: 978-80-88467-84-7

Věnováno všem stínům naší minulosti.

„Věřím, že čím víc mluvíš o smrti a temnotě, tím blíž ji přilákáš.“

Clive Barker

1. kapitola

Pátek 8. října 2021

Slunce klesalo k západu až příliš rychle, a jakmile se přiblížilo k obzoru, obloha krvácela. Umíral další den a s ním i naděje, že Kamila dorazí na místo ještě za světla. Přesto se nevzdávala a s odhodlaným výrazem přidala rychlost.

„I will not die! I will survive!“ připojila se automaticky k refrénu písničky *Time of Dying* od skupiny Three Days Grace a s očima přilepenýma k vozovce se snažila pochopit, kde udělala chybu. Všechno si pečlivě naplánovala tak, aby dorazila jen chvíli po poledni, jenomže shoda náhod či nepřítelů osudu tomu chtěly jinak.

Navigace, na niž po celou dobu tolik spoléhala, ji třikrát otočila na cestu zpátky. *Třikrát!* Nebylo divu, že ji rozčileně vypnula a na nejbližší benzínové pumpě si koupila mapu. Aby toho nebylo málo, strávila hodinu v nekončící koloně aut a při objíždce uzavírky píchla. Trvalo celou věčnost, než asistenční služba dorazila, nadávala

v duchu, zatímco sjela ke kraji silnice. Věděla, že je blízko, protože jen před malou chvílí minula bílou ceduli s názvem obce – Vernířovice.

Teď už jenom najít ten správný barák, pomyslela si a vysoukala se z auta s nosem zabořeným do rozložené mapy. *Prostě se na cestu zeptám.* Když od mapy vzhledla, všimla si, že stojí na návsi s obrovskou žlutou budovou, která poskytovala prostory nejen obecnímu úřadu, ale také knihovně a malé samoobsluze v přízemí. Na opačné straně asfaltky se rozkládal potměnlý zelený plácek, jehož středem protékal potok a za nímž se tyčily bílé zdi místního kostela. Dokonce i v rychle houstnoucím šeru vydávaly slabou, matnou záři. Ale ať se rozhlížela sebevíc, nespatriila jedinou živou duši.

S hlasitým povzdechnutím začala mapu skládat, než zkusmo vyrazila vedlejší cestou kolem obecního úřadu do ulice zastavěné starými a zdánlivě opuštěnými domy. Po pravé straně se jí otevřel výhled na šedivou vodní plochu a o kousek dál, na kopci pod lesem, rozeznala nevelký hřbitov s několika vysokými, částečně vyvrácenými kříži. Přestože na strašidla nevěřila, na pažích jí naskočila husí kůže. Žila ve velkém městě a takto vylidněná a nezvykle klidná obec jí připadala přinejmenším zvláštní.

Je to tu jako ve městě duchů. Žádný lidi. Jen ticho a tma.

Začínala zvažovat, že se otočí a vyrazí zpátky k autu, když se k ní donesly mužské hlasy. Zrychlila, natahovala krk, aby viděla za zatáčku, a jakmile v dálce zpozorovala dvě tmavé siluety, zajásala.

Jeden, ten mladší, stál za plotem a odrbaným hadrem si otíral ruce od motorového oleje a druhý, mnohem starší muž, mávl na pozdrav a obrátil se k odchodu.

„Haló!“ rozeběhla se, aby je zastavila. „Haló! Prosím vás! Můžete mi pomoci?“

Oba se otočili a překvapeně na ni pohlédli.

Přispěchala k plotu velké zahrady. Stál na ní malý domek a vedle něj otevřená garáž. Na dveřích visela závěsná lampa osvětlující prostorný dvorek, na němž byla zaparkovaná částečně rozebraná motorka – starší, ale velice zachovalý stroj s nápisem Harley-Davidson na temně rudé nádrži.

„Co pro vás můžeme udělat, slečno?“ zahlaholil muž s rozčuchanými šedivými vlasy a zeširoka se usmál. V obličeji mu zahrálo nespočet stínů, takže jeho pravděpodobně přátelský výraz působil poněkud hrůzostrašně.

„Potřebovala bych poradit, kde najdu Sedmidvory. Má to být část obce... myslím,“ zaváhala a nejistě vzhlédla k tmavovlasému mladíkovi, který z ní nespouštěl oči. Nervózně se ošila, protože z jeho výrazu nebyla schopna číst tak, jak by tomu bylo za bílého dne.

Proč na mě tak civí? Sáhla do kapsy pro mapu a začala ji rozkládat hlavně proto, aby se za ni mohla skrýt.

„Tohle vůbec nepotřebujete,“ zachechtal se dobrosrdečně starší. „Stačí, když to vezmete kolem kostela pořád nahoru. Najdete autobusovou zastávku, léta se nepoužívá. Je to patnáct minut chůze a na konci jsou dva... nebo tři baráky? Kolik, Eriku? Já už si to nepamatuju.“

„Myslím, že dva,“ přidal se Erik do konverzace stručně.

„No tak to vidíte, dva!“ rozhodil rukama starší. „A kdybyste se bála jít sama, Erik vás určitě rád doprovodí. Ona je ta cesta totiž hodně mizerně osvětlená a pro mě už ten výšlap není.“

„Mám tady auto,“ odbyla ho rychle. Opět se střetla s pohledem mladšího muže, který nadzvedl jeden koutek v nenápadném úsměvu. Nebo si alespoň myslela, že to byl úsměv.

„A co vás tam vlastně přivádí, slečinko?“ pokračoval starší. „Je to takový zapomenutý konec vesnice.“

„Musím se postarat o jednu nemovitost,“ sdělila neurčitě. „Dlouho tam nepobudu. Moc děkuji za ochotu a na shledanou!“ rozloučila se, ještě se přes rameno ohlédla k mlčenlivému majiteli harleye a vyrazila zpátky k autu.

„Nemáte za co! Kdybyste cokoli potřebovala, stačí říct!“ zahulákal úslužně starší. „Tady u nás si všichni navzájem pomáháme!“

Po tom, co se kousek vzdálila, se k ní donesl téměř neslyšný dodatek: „To byla kočka! Našel jsem ti nevěstu, Eriku! Ale jestli nemáš zájem, já to za tebe rád vezmu!“

„Ššš!“ zaznělo výhruzně, načež následovalo jasně zřetelné plesknutí hadrem. Šedovlasý muž propukl v hlasitý řehot.

Kamila obrátila oči v sloup a znechuceně se při té představě otřepala.

Projela kolem kostela, minula v lese zastrčený ranč a kousek výš ohrazenou louku. Vesnická stavení ustoupila stromům, jež nad vozovkou tvořily temně zelenou klenbu

z propletených větví. Mezi jejich kmeny se zdála být tma hutnější, skoro jako by mohla pohltnout a strávit kohokoli, kdo by se do ní odvážil vstoupit.

Kamila si skousla ret a napjatě vyhlížela cíl své cesty. Jakmile začínala mít dojem, že tunel nemá konce, zahlédla vzdálenou zář pouliční svítilny. Vydechla úlevou a zastavila u rozpadající se autobusové zastávky, aby z kapsy vyjmula pocuchaný kus papíru s adresou, kterou jí matka roztřesenou rukou poznamenala:

Vernířovice, Sedmidvory 94

Vystoupila z auta, a jelikož ze silnice číslo popisné jednoho ani druhého domu neviděla, vydala se na důkladnější průzkum. Zamířila k tomu, který měla blíže. Musela překonat široký most, aby se dostala na dlouhodobě zanedbávaný pozemek, jehož hranici tvořil potok bublající hluboko pod jeho úrovní. Mlčky naslouchala váhavému zvuku vlastních kroků, než vstoupila do trávy na příjezdové cestě. Klapání bot o dřevěný podklad nahradilo šustění.

Očima sledovala zaplevelenou pěšinu vedoucí až pod přístřešek, jenž byl součástí celého domu. Za ním pak stoupal prudký kopec obsypaný nespočtem divoce rostoucích křovin a nízkých stromků, které tvořily těžko prostupnou bariéru mezi pozemkem dole a oborou nahoře.

Vrátila pozornost k přístřešku, který zakrýval černočerný závoj tmy. Neviděla nic než nepatrný odlesk hliníkové střechy a vzpěrný trám zabetonovaný v kamenné zídce. Po její pravé ruce se pak nacházely zarostlé schody vedoucí kolem statného listnáče.

Kamila prošla slavobránou z jeho svěšených větví na hliněnou destičku lemující svažité břeh potoka a následovala ji až k hlavnímu vchodu.

A tam ji spatřila – malou lesklou destičku s číslem, jež se shodovalo s tím, co měla na papíře.

„Bingo!“ V hlavě se jí rozezněly fanfáry, zatímco spěchala zpátky ke svému autu.

Právě procházela pod stromem, obrovitým hlídačem na začátku pěšiny, když se do jeho větví opřel silný vítr. Nad hlavou jí zašustil nespočet malých lístků a ona měla na kratičký okamžik pocit, jako by šeptaly. Překvapeně nad sebe posvítila a bez hnutí naslouchala.

Jsou to jenom listy, upozornila se v duchu, ale ani to vědomí ji neuklidnilo. Rázně světlem telefonu prořízla tmu kolem sebe. S nastupující nocí na ni dolehla nezvyklá tíseň, jako by se svět kolem ní zmenšil, jako by ji tma svírala stále těsněji. Většinou takhle nervózní nebývala, ale dnes... dnes bylo vůbec všechno jinak.

Váhavě světlo sklonila zpátky k cestě, a aniž by se příliš rozhlížela, utíkala k autu. Jakmile se usadila za volant a zabouchla za sebou dveře, hlasitě vydechla.

No to bylo, uchechtla se, nastartovala a pomalu sjela na neudržovanou příjezdovou cestu. Vysoká tráva se pod koly neochotně skláněla. Můry a jiný hmyz prováděly sebevražedné nálety na světlomety. Kamila zaparkovala a vypnula motor. Šla otevřít kufr, z něhož vytáhla cestovní tašku a malou přepravku s jídlem. Pro zbytek věcí se chtěla vrátit později.

Rozsvícený telefon hodila mezi zásoby, jež ji měly udržet naživu přibližně čtrnáct dní. To byla dle jejího názoru dostatečně dlouhá doba, aby dům uklidila a připravila na návštěvu realitního poradce, přesně jak matce slíbila.

Ke dveřím stoupaly dva betonové schody, s hlasitým zařazením na ně zavazadla odložila a začala pátrat po klíčích.

„Kde, sakra, jsou?“ přemýšlela nahlas a šacovala oblečení, jež na sobě měla. Byla unavená a na tohle už neměla sílu ani náladu. „Dávala jsem je do kapsy, určitě tam byly!“ Zoufale se podívala zpátky k příjezdové cestě a nešťastně zasténala. „Nemohly mi přece vypadnout!“ Znovu se je pokoušela najít – prohledala kalhoty, kabát, do nějž by přísahala, že je dávala, a dokonce tašky, jejichž obsah zůstal po jejím zásahu napůl vyházený. Odmítala to vzdát. Teprve po několika dalších minutách hledání rezignovaně zaklonila hlavu, zatnula ruce v pěst, připravila si telefon a vyrazila.

Svížně proběhla podél stěny a pod skloněnými větvemi dubu. Posvítla k autu. Očima se snažila proniknout skrz zdivočelou zeleň. Špičkou boty šátrala v podrostu a modlila se za stříbřitý odlesk či kovové zacinkání.

Místo toho k ní však dolehlo něco jiného – plíživé šramocení. Zarazila se a nastražila uši. Zmateně se ohlédla k osvětlené silnici za svými zády a teprve potom zaměřila pozornost na temnotu před autem, odkud zvuk velice pravděpodobně také přicházel.

Nenápadně se posunula do strany, ale nic nespatriřila.

Neblázni a soustřed' se! Najdi ty klíče! napomenula se. Přikrčila se k zemi a rukou začala prohrabávat trávu. Sklonila

se ještě o kousek víc, aby si mohla posvítit pod auto, jenomže ani tam je nenašla.

Zase to šramocení. Bylo to blízko.

Ztuhla a pomalu nasměrovala telefon tak, aby osvětloval celý prostor pod podvozkem. Jen kousek od ní se zaleskly dvě velké žluté oči.

„Pchchchch!“

Kamila vyjekla a leknutím uskočila. Mobil jí při tom málem vyklouzl z ruky, jen taktak ho zachytila a za doprovodu rozčíleného mručení a prskání pelášila k hlavnímu vchodu.

Jen co doběhla, hlasitě zaúpěla: „Byla to jen kočka! Pito má kočka!“ Se slzami v očích přešla do hysterického smíchu, a když si dala ruce v bok, jak se z celého zážitku snažila vzpamatovat, v kapse kabátu jí zarachotily klíče.

Vyjeveně pro ně sáhla. Mozkové závity pracovaly na plné obrátky, a přesto nebyla schopná pochopit, co se právě odehrálo. *Vždyť jsem všechno prohledala. Opravdu tam nebyly. Nikde nebyly!*

Zapomeň na to! Máš je, tak je použij!

„Už abych byla uvnitř,“ řekla vyčerpaně a strčila klíče do zámku.

Zatímco se ozývalo zvonivé hrkání klíčů, pod přístřeškem se cosi pohnulo. Noční tvorové umlkli a upřeli pozornost na dům, který se po mnoha letech spánku probudil k životu.

Buch...! Buch...! Buch...! zaznělo téměř nesměle do nastalého ticha.

2. kapitola

Pátek 8. října 2021

Kamila stiskla vypínač, jenomže nezafungoval. Zaklela a opět sáhla pro telefon, jehož světlo jí na zadku, skrz kapsu sepraných džín, tvořilo malé žluté kolečko. Natáhla ruku s mobilem před sebe a snažila se zorientovat. Vtom se ve slabé záři na betonové podlaze něco zabělalo. V nitru jí narůstalo nepříjemné tušení nebo spíš vzpomínka... vzpomínka tak mlhavá, že se rozplynula a ztratila v nicotě zastřené paměti v okamžiku, kdy si ji pokusila vybavit. Podvědomě cítila, že je pro její návrat mnohem více důvodů, než si původně myslela.

Ale jakých důvodů?

Kamila vyrůstala v jednopokojovém bytě na ubytovně, která poskytovala levné bydlení pro matky samoživitelky a jejich ratolesti. Kdykoli potřebovala něco do školy, následoval doma neuvěřitelný boj. Učebnice stejně jako všechno ostatní sháněla z druhé ruky.

S jídlem byly neustále na štíru, i když tomu se, pravda, jako dítě poměrně snadno přizpůsobila. Jedla málo a většínou ne úplně zdravě, hlavně zaplácnout žaludek za málo peněz. Jenomže podle toho pak i vypadala. Hubené paže skrývala v dlouhém rukávu, byla bledá a neměla žádnou sílu.

Ty dny byly naštěstí dávno pryč. Sotva ukončila střední školu, našla si práci, a jakmile měla jistotu stálého příjmu, odstěhovala se do malého, ale velice hezkého bytu na okraji Prahy. Hlavně pryč z toho šíleného místa. Její zaměstnání sice nebylo nic extra, ale dokázala díky němu zaplatit nájem a veškeré služby, koupila si tolik jídla, kolik byla schopná spořádat, a k tomu všemu získala obrovskou míru svobody. Jenomže po nějakém čase přišla matka s tím, že vlastní dům.

Proč?! chtělo se jí křičet. Proč jsem musela celé dětství snášet posměch za často naprosto uhozené oblečení ze sekáče, trpět hladem a bydlet ve smradlavém a plesnivém doupěti, když jsme celou tu dobu mohly žít ve vlastním domě a mít se dobře?! S nechápavě pootevřenými ústy čekala na vysvětlení, ale nedočkala se.

„Chci ho prodat,“ sdělila matka tiše a smířlivě dodala: „Peníze bychom si rozdělily.“

„Panebože!“ vyjekla Kamila. Takové peníze by mohly změnit úplně všechno! Matka by si našla pořádné bydlení a ona by mohla jít na vysokou školu, o které se doposud neodvažovala kvůli své finanční situaci ani přemýšlet. „Mami, to je skvělé!“

Jenomže matka tak nadšeně nevypadala. „Nechci se tam vracet, Kami,“ přiznala. „Mám na to místo špatné vzpomínky. Ale třeba bys to mohla zařídit ty.“

„Jak to myslíš?“ zeptala se nechápavě. *Co to může být za vzpomínky, že jí brání prodat dům, o který beztak nestojí?*

„Někdo tam musí uklidit, než dorazí makléř. On by si to nafotil a ty bys mu předala klíčky. Pak už by se o všechno postarali.“

Kamila souhlasila, čímž spustila sled událostí, které ji přivedly na práh tohoto domu.

Pátřavě bloudila světlem kolem sebe. Stěny pokrývaly tmavé fleky, omítka praskala a místy se odlupovala jako suchá, sluncem spálená kůže. Z rohů se rozlézala plíseň, která však nebránila dlouhonohým pavoukům, aby spřádali sítě, jež byly plné mrtvých těl napůl sežraného hmyzu. Pak se ale podívala k zemi. Přikrčila se, aby mohla svůj objev lépe prozkoumat. Pod nohama jí vedla neumně namalovaná cestička posetá kříži. Kamila natáhla ruku a dotkla se bílé barvy, kterou byly vyvedeny, hezky jeden za druhým. Bříšky prstů ometla mnohaletý prach. Nedokázala setřást pocit, že je to důležité.

Potřebuji více světla! Rozhlédla se po špinavých stěnách, a sotva se v přítomí zaleskla hliníková dvířka elektrické skříně, přiskočila a dychtivě je otevřela.

Kamila zkřivila ústa v mlčenlivém odporu. Tmavě hnědé spínače pokrývala změť lepivých pavučin. Znechuceně natáhla ruku a s praskáním a šustěním je protrhla.

„Fujtajbl,“ ulevila si. Otřela si ruku do kalhot a jističe nahodila. Když zkusila rozsvítit znovu, její obličej prostoupil otrávený výraz – žárovka nezareagovala.

Elektrina by měla fungovat. Říkala to přece. Stále si vybavovala několik velice náročných hodin, kdy se pokoušela z matky vydolovat všechny důležité informace. Odpovědi byly ale vyhýbavé a velice neurčité.

Třeba je na chodbě rozbitá žárovka. Rozrazila dveře do další místnosti a s pohledem přikovaným ke stropu v místě, kde tušila světlo, stiskla vypínač.

Nic.

„To přece nemůže myslet vážně!“ Zkusila ještě jednou rozsvítit, ale výsledek byl stejný.

Zdráhavě tedy vstoupila do potemnělé kuchyně. Minula okno a pod ním jídelní stůl se dvěma lavicemi, a jak světelným kuželem přejížděla po nejbližším okolí, musela si zakrýt rukou ústa, aby utlumila zoufalé zakvílení.

Starou kuchyňskou linku na protější straně plnil dřez přetékaající špinavým nádobím. Talíře obrůstala zelenočerná plíseň, půlka tvrdého bochníku měla okousané okraje od hladců a pracovní deska byla stejně jako podlaha poseta myším trusem. Cestu do vedlejšího pokoje částečně blokoval pracovní stůl a na zemi se válela provlhlá dvojitá matrace. O zeď se opíraly různě velké a rozbité dřevěné desky a k tomu všemu byly kamna, zárubně a stůl pomalovány malinkými křížky.

Je to dům mé mámy a my jsme jeho poslední obyvatelé. Co se tady, do háje, stalo?

Dělalo se jí z toho pohledu nevolno. S křečovitě stisknutými zuby shlédla ke starému linoleu, a aniž by nad tím nějak zvlášť přemýšlela, následovala nakreslenou cestu vedoucí do malé chodbičky a odtud dveřmi do ložnice.

Když vstoupila, udeřil ji do nosu odporný zápach. Rozeznala moč a plíseň. Zakryla si nos šátkem a nevěřícně zaměřila pozornost na dvoulůžkovou postel bez matrace. Přes každou její polovinu uviděla nakreslený obrovský bílý kříž. Kříži byly popsány dveře, zeď za postelí a jednotlivé tabule dvojdílného okna. Vysoké čelo postele pak neslo nápis:

JEŽÍŠ KRISTUS JE PÁN PÁNŮ A KRÁL KRÁLŮ, BERÁNEK BOŽÍ A SPASITEL SVĚTA.

Podobné texty spatřila i na jiných místech, ale tenhle byl dominantní a nejvíc zřetelný. Ostatní neměla sílu luštit.

„Proč mi nic neřekla? Proč mě, krucinál, nevarovala?!“ vyjekla nechápavě. Netušila, jestli je víc našťvaná, nebo se propadá do hlubokého zoufalství. Vědomí, že bude muset tenhle bláznec dát do pořádku, pokud chce vidět podíl z prodeje, jí zvedalo žaludek. Nemluvě o tom, že se k tomu všemu vázal příběh, a ona netušila, zda se ho chce dozvědět.

„Mysli na peníze, za ty to stojí!“ *Nebo ne?*

Znechuceně opustila místnost, zavřela ji a s úlevou se nadechla o poznání snesitelnějšího vzduchu. Teprve potom vešla do obývacího pokoje, který naštěstí vypadal normálně. Plnil ho sice zatuchlý zápach, ale ať už se v domě stalo cokoli, zde se to minulo svým destruktivním účinkem. S nepatrnou jiskřičkou naděje prošla do poslední místnosti. Měla nehezky nažloutlé stěny, u protější zdi blokovaly průchod do kuchyně tmavé vysoké skříně a v rohu vedle dveří stála postel.

Tak tady jsem bydlela já. Přešla k lůžku, z něhož na zem odházela několik plyšových zvířátek, mezi kterými byl i bílý

medvěd s přišitým knoflíkem místo jednoho oka. Chvíli na něj zamyšleně hleděla, načež pokrčila rameny a odhodila ho na zem k ostatním. Zběžně zkontrolovala stav pokrývek, které byly na dotek vlhké, a když částečně odkryla prostěradlo natažené na matraci, objevila plíseň prožírající se tkaninou.

Zklamaně vydechla. Bylo to mnohem horší než její nejhorší představy. Na tohle připravená nebyla. Vzduch plnily toxické výpary z vsudypřítomné hniloby, všechno bylo nepoužitelné, špinavé, a nejenže jí pouhá představa přenocování připadala nechutná, v tomto případě šlo i o zdraví.

Přepadl ji vztek. Vyrasila přes obývací zpatky do kuchyně, s nešťastným výrazem v očích znovu přelétla tu spoušť, a jelikož byla v ráži, vytočila na telefonu matčino číslo. Neřešila, jestli spí, protože nepříjemný noční budíček nebyl ani zdaleka dostatečnou odplatou.

Na druhém konci se ozýval táhlý tón.

„Volaný účastník neodpovídá. Prosím, zavolejte...“ Vytlípla hovor. *Nebere to... jasný, že to nebere! Bojí se, že ji přetrhnu jako hada!*

Hlasitě si povzdechla. Měla sto chutí se sbalit a nechat matku, ať se s tou zapáchající barabiznou popasuje, jak chce. Rozčileně si strčila telefon zpatky do zadní kapsy kalhot, vyšla z domu, opět ho pečlivě zamkla, posbírala všechny své věci a s námahou je nanosila zpatky do auta. Nastoupila, nastartovala a chvíli si pohrávala s myšlenkou, že ještě teď hned vyrazí domů.

Pak si ale vzpomněla na ty zatracené peníze. Vzpomněla si, v jakých podmínkách její matka musí žít, a také si vy-

bavila vlastní sen – tolik si toužila dodělat školu, na niž jí z výplaty už nezbývalo. Měla se dobře, to ano, ale pokud by získala slíbených dvě stě tisíc navíc, pomohlo by jí to uhradit téměř všechny studijní náklady na celé čtyři roky. A to nebylo málo. Zavřela oči a odevzdaně motor zase vypnula.

„V tom baráku ale spát nebudu!“ řekla rozhodně a vystoupila, aby z kufru vyhrabala teplý spací pytel, který si z prozřetelnosti přibalila. Do náruče si naložila lahev s minerálkou, pečivo a malé balení paštiky, načež trucovitě zalezla na zadní sedadlo, kde si ustlala a s pochmurným výrazem přežvykovala studenou večeři.

Zítřka. Nechej to rozhodnutí na zítřka. Vyspi se na to. Ted' už ti to stejně nemyslí, uvažovala a navzdory nepohodlnému nocelehu se jí začala brzy klížit víčka.

Nad Sedmidvory pluly obrovské, temně šedé mraky, nesly se nízko, a pokud nad nimi byl měsíc, nedalo se to rozpoznat. Jediné světlo patřilo osiřelé pouliční lampě, která všemu kolem propůjčovala nažloutlý nádech. Ve staré hájovně na opačné straně silnice se rozžala matná záře a za bílou, zaprášenou záclonou se objevil vysoký stín.

„Vrátila se.“

Vtom se ozvala hlasitá rána. Auto nadskočilo a zuřivě se rozhoukalo. Kamila se prudce posadila, zacpala si uši a vyděšeně zaječela.

„Sakra! Sakra! Sakra!!“

Stále byla omámená spánkem, takže jí trvalo, než si uvědomila, že jen ona může všechny rámus zastavit. Rychle

z kapsy vyhrabala klíč a jediným zmáčknutím auto odemkla a zase zamkla.

Ticho.

Kamila zkontrolovala z bezpečí vozu nejbližší okolí, ale nic podezřelého nespatriila. Jen v domě naproti zhaslo světlo.

„Do háje! Sousedí mě budou milovat,“ konstatovala, když si ověřila čas na mobilním telefonu:

3:05

Podrážděně zaskučela. Znovu si zalezla do spacáku a rezolutně odmítla v tak nekřesťanskou hodinu cokoli řešit.

3. kapitola

Sobota 9. října 2021

Z lesa a od potoka stoupala mlha, první sluneční paprsky klouzaly přes špičky vysokých jehličnanů a barvily dosud pochmurně šedivé mraky do růžova. Okýnka auta se orosila vlhkostí zevnitř a ranní rosou zvenku. Kamila zamrkala a s mručivým zasténáním se posadila.

„Špatný nápad,“ zhodnotila nocleh a s bolestným heknutím se prohnula v zádech, až to zakřupalo. „Hoodně špatný nápad.“ Bylo jí jasné, že už nemá šanci usnout, a tak vystoupila, aby se trochu protáhla.

Chladné ráno ji dokonale probudilo. Bílý lehoučký závoj z drobných kapiček vody ji obestoupil a příjemně chladil rozpálenou kůži. Zhluboka natáhla do plic čerstvý vzduch.

„Bože!“ vydechla slastně, a když se rozhlédla, nic jí nepřipadalo tak hrozné a neřešitelné jako předešlý večer. Dokázala si představit, že v divoké přírodě stráví bez pro-

blémů další dva týdny, a odměna za nějakou tu práci, byť nepříjemnou, přeci jen stála.

„Zvládnou to,“ řekla, načež se jí v hlavě začal rodit plán.

Otevřela kufr auta, vytáhla vše, co by mohla k úklidu potřebovat, a odnášela to ke vchodu. Věci naložené na předloktí jedné ruky si přidržela bradou, zatímco druhou rukou hrábla do kapsy pro klíče. Odemkla a rozhodnutá stav domu alespoň prozatím ignorovat, proběhla do kuchyně, kde vše vysypala na jídelní stůl. Spěšně se otočila a dům znovu opustila.

Teď si musím najít ucházející ubytování, protože tady zůstat nemůžu. Alespoň tři dny... tři dny v hotelu finančně snad zvládnou a do té doby to tu dám trochu do kupy, abych se mohla nastěhovat.

Naskočila a stiskla tlačítko startéru. Motor rachotil přibližně třicet sekund a zase pohasl.

Co je? Tohle jí její doposud spolehlivý hyundai ještě nikdy neudělal. Vlastně ani netušila, že je u elektrického startéru něco takového možné. Zkusila to podruhé, ale nic se nestalo.

„Prosíím!“ žadonila, ale auto odmítalo spolupracovat.

„Co s tím zatraceným krámem je?“ Bezmocně se opřela do sedačky a s rukama položenýma na volantů zavřela oči, aby se uklidnila.

Tohle mě přece nezastaví.

Odhodlaně vystoupila, vytáhla z kufru cestovní tašku, hodila si ji přes rameno, zamkla auto a vyrazila po silnici dolů k obecnímu úřadu.

Téměř po celou dobu vůbec neviděla, kam jde. Díkybohu za silnici, jež ji vedla, protože teprve u kostela se začala mlha lehce rozplývat. Kamila zvedla oči k hodinám na kostelní věži. Ručičky ukazovaly chvíli po půl sedmé. Všude bylo stále zavřeno, ale to jí nebránilo, aby se trochu porozhlédla.

Někde tady přece musí být hotel.

A opravdu byl. Na levé straně silnice proti kostelu stála podlouhlá bílá budova s nápisem U Čarodějky.

Penzion!

Prošla malou oplocenou předzahrádkou a zkusila vzít za kliku hlavních dveří. Bylo zavřeno, s čímž tak nějak počítala.

Holt budu muset počkat, pomyslela si, a když utřela rukávem orosenou židli, aby se usadila, rozezvučelo se hlasité burácení motoru. Vedle hostince zaparkoval temně rudý Harley-Davidson.

Nevěřičně sledovala, jak si mladý tmavovlasý muž, jehož včera náhodou potkala, sundává helmu, sesedá a pokládá ji na černé kožené sedadlo motorčky. Okamžitě si jí všiml a očividně ji i poznal.

„Dobré ráno!“ pozdravil a zvědavě si změřil její zavazadlo. „Ten dům se najít nepodařilo?“

„To je na dlouhé vyprávění,“ povzdechla si vyčerpaně. „Nevíte...“

„Erik,“ skočil jí do řeči, aby se představil.

„Kamila,“ odvětila a potřásla mu pravačkou. „Nevíš, kdy otevírají? U dveří není nic napsané.“

„Nejdříve v deset. Pavel za chvíli vyráží pro zásoby. Jezdí takhle každý druhý den a vrací se přibližně dvě hodiny před obědem. Zrovna mu něco vezu.“ Vytáhl z kapsy papíry. „Slíbil, že mi ve městě vyzvedne nové díly pro tuhle stařenku,“ pohodil hlavou ke svému dopravnímu prostředku.

„Aha, to znamená...“

„Že se možná trochu zdrží,“ doplnil ji. „On je teď penzion stejně prázdný, když není sezóna.“

„Hm... a já se chtěla ubytovat,“ řekla zamysleně.

„Myslím, že to půjde,“ ujistil ji. „Omluv mě na chvíli, prosím!“ dodal, jakmile se začaly otevírat vchodové dveře. Erik se vzdálil a Kamila mlčky sledovala, jak se baví s cizím vysokým mužem s vyholenou hlavou. Nemohlo jí uniknout, že se v jednu chvíli oba podívali jejím směrem, takže téma jejich hovoru bylo nad slunce jasné. Odvrátila zrak a tvářila se, že si ničeho nevšimla.

„Dobrý den, já jsem Pavel Doležal,“ ozvalo se vysoko nad její hlavou. „Erik mi říkal, že byste měla zájem o pokoj. Teď zrovna spěchám, ale do dvou hodin bych měl být zpátky. Jedna noc vás vyjde přibližně na tisíc pět set korun, tak si to promyslete a pak se domluvíme.“

„Tak vidíš,“ prohodil Erik a ze široka se usmíval. Jenomže Kamila mu úsměv oplatit nedokázala.

„Tisíc pět set?“ zopakovala v šoku a už počítala, co všechno by si za tu cenu mohla pořídít.

„Vysokohorská přírážka,“ pokrčil rameny. „Hádám, že je to pro tebe hodně.“

„No, není to zrovna málo,“ odvětila a v duchu se snažila přijít s alternativním řešením. *Třeba mi stačí dvě noci. Pak už bych snad mohla v Sedmidvorech přespat.*

„Rozumíš autům?“ vyhrkla najednou a zkoumavě si Erika začala prohlížet. Ten si prohrábl černé vlasy, které mu neposlušně padaly do očí, a roztržitě přítakal. „No, docela jo.“

„Ráno mi nešlo nastartovat,“ prozradila, „a já bych si nutně potřebovala zajet do města.“

„Jestli chceš, můžu se na to podívat,“ nabídl se.

„Teď hned?“

Erik rozhodil rukama. „Stejně jsem se chtěl projet.“

Netrvalo dlouho, aby pochopila, že ji pravděpodobně čeká její první jízda na motorce.

„S tou taškou by se nám ale jelo blbě,“ řekl a vytrhl ji tak z přemýšlení nad padesáti různými způsoby smrti zapříčiněnými havárií na motorce ve vysoké rychlosti a bez patřičného vybavení.

„A co s ní mám podle tebe dělat?“

„Můžeme to hodit ke mně.“

Stroze přikývla. Nebyla teď schopná myslet na nic jiného než na tu pekelnou jízdu. *Já umřu!* pomyslela si, než zamířili k jeho domu.

Jakmile se vrátili k zaparkovanému harleyi, Kamile se zpotily dlaně.

„Pojedeme?“ zeptal se a natáhl k ní ruku s helmou.

Váhavě ji přijala. „A ty?“

„Já to zvládnou,“ mrkl na ni, naskočil na motorku, nastartoval a čekal, až se k němu připojí.

Zdráhavě ho následovala. Nasedla a odhodlaná zachovat si alespoň nějaký odstup od jeho nepochybně silného těla se co nejpevněji přidržela sedačky.

„Musíš se mě chytit,“ prohodil, aniž by se k ní otočil. Hodně se přemáhal, aby udržel pobaveně cukající koutky úst na uzdě.

Kamila mu velice neochotně položila ruce kolem pasu.

„Držíš se pořádně?“

„Jasně!“

„Jsi si jistá?“ ujišťoval se a se šibalským úsměvem si nasadil sluneční brýle, které měly jeho oči chránit před větrem.

„Jo!“

Erik se pomalu rozjel. Kamila vyjekla. V tu chvíli nebyla schopná rozeznat, zda se bojí, anebo si jízdu užívá. S narůstající rychlostí se k jeho zádům tiskla stále víc a na nějaký ostych zapoměla. Ještě trochu přidal, a když se zpod helmy ozvalo veselé zavýsknutí, neubránil se pobavenému úsměvu.

Sotva se dostali na dohled dvou staveb u zchátralé autobusové zastávky, Kamila vystřelila ruku k matčinu domu. „To je on! Tam zastav!“

Erik zaparkoval za stříbrným hyundaiem. „Tak mi ukaž, co s tím máš,“ pobídl ji.

Kamila se snažila potlačit široký úsměv. Připadala si hloupě a nechtěla na sobě dát příliš najevo, jak moc nadšená z té krátké projížďky je, ale marně.

„Promiň, jela jsem poprvé.“

„Nic se neděje. Máme čas.“

Zhluboka se nadechla a vydechla. „Dobrý,“ řekla a zamířila k autu.

„Jestli nestartuje vůbec, tak je možná vybitá baterka,“ nadhodil přemýšlivě.

„To mě taky napadlo, ale já ji opravdu neměla jak vybit.“ Usadila se za volant, a protože měla automatickou převodovku, sešlápla brzdu namísto spojky a stiskla startér.

Motor okamžitě naskočil a spokojeně předl bez sebe-menšího náznaku potíží.

„Hm.“

„Takže všechno funguje?“ zeptal se Erik rozpačitě.

Kamila neodpověděla. Vypnula motor a zkusila nastartovat znovu. Opět všechno proběhlo, jak mělo.

„To je divné,“ řekla. „Asi jsem tě sem táhla zbytečně,“ pokračovala omluvně.

„To nevádí. Hlavně že je všechno v pořádku. A víš, co je zvláštní? Nikdy jsem tady nahoře nebyl.“

„Opravdu?“

„Lidi sem nechodí, aspoň, co vím.“

Kamila se zadívala přes ulici na dvoupatrový, původně asi bílý dům se zašlou omítkou. Okna působila špinavá a záclony za nimi potrhané. Kritickým pohledem přelétla pozemek, jenž připomínal víc džungli než zahradu. Divila se, že je v něčem takovém někdo schopný žít. Kdyby v noci neviděla světlo v okně, tak by tomu jen těžko uvěřila. Pak obrátila pozornost k domu, v němž měla udělat pořádek a který nepůsobil o nic lépe.

„Ani se tomu nedivím,“ povzdechla si a zběžně koukla na telefon. Vůbec si nevšimla, že obloha potemněla a nad potokem se začala sbírat mlha. „Tak asi vyrazíme zpátky, ne?“

Erik přikývl. Nepatrně ho zamrazilo v zádech. „Pojedeš autem?“

Přítakala. „Budu ho potřebovat a dneska už se mi ten kopeček šlapat nechce.“ Znovu úspěšně nastartovala a nechápavě nad tím vším zakroutila hlavou.

V šeru za domem se cosi pohnulo. Vysoká tráva se zachvěla. Mezi jednotlivými stébly si něco razilo cestu. Hustá mlha se vylévala z hlubokého koryta, plazila se po dřevěných trámech mostu a natahovala se po otáčejících se pneumatikách.

Kamila s Erikem si ničeho nevšimli. Opustili pozemek, aniž by zahlédli bledou postavu stojící pod přístřeškem. Zírala na ně. Volala je zpátky.

Marně.

Vzduch rozechvělo téměř neslyšné zaskučení.

4. kapitola

Pátek 12. září 2003

Veronika Kubešová byla jednatřicetiletá máma strhaná životem, který ji za sebou až příliš často nelítostně vlekl. Přesto nikdy nepotřebovala, aby ji někdo zachraňoval. Dokázala nemožné i na vlastní pěst, ale často snila o tom, jaké by to bylo, kdyby nemusela. Kdyby už nikdy nemusela počítat každou korunu, hladovět nebo chodit po sekáčích a přijímat milodary od známých, aby měla ona a její pětiletá dcera Kamila co na sebe.

Kdyby, kdyby, kdyby. Jenomže život nedával nic zadarmo, a tak si všechno, co měla, musela tvrdě vybojovat.

Kamilin otec byl láskou Veroničina života, a když za ní přišel s tím, že to chce dát opět dohromady, neodolala vidině společné a snad i šťastné budoucnosti. Navíc by konečně nebyla na všechno úplně sama. Pavel jí ale mnohokrát zlomil srdce a jediné, co po něm zůstávalo, byly statisícové dluhy.

Proč mu vždycky naletím?

Jenomže on přísahal, že se změnil, a Veronika mu jeho jistě dobře nacvičený proslov pokaždé zbaštila i s navijákem. Její srdce potřebovalo lásku, křičelo po citu, kterého se mu nedostávalo, a bývalý manžel jí to všechno dokázal nabídnout v ten správný okamžik. Bohužel víc bral, než dával, a tak to vždycky končívало stejně. Tentokrát už to ale bylo naposledy.

Vystoupila z autobusu. Za ruku vedla malou plavovlasou holčičku, přičemž odhodlaně pohlédla k domku za tiše zurčícím potokem. Zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu, který byl na rozdíl od města, kde to smrdělo výfukovými plyny a močí, provoněný jehličím, smůlou a podhoubím. Hned za zahradou a vlastně všude, kam dohlédla, se rozprostíral les. Věděla, že se s domem váže spousta práce navíc, ale tak nějak tuhle změnu potřebovala. Musela vystoupit ze zažitého, nikdy nekončícího koloběhu trápení.

Už se k němu za žádnou cenu nevrátím! přesvědčovala se, zatímco vstřebávala nově nabytý pocit svobody.

„To je náš domeček, mami?“ promluvalo děvčátko plaše.

Veronika k dceři shlédla a se spokojeným úsměvem na tváři pokývala hlavou. „To je naše doma,“ dodala a společně vykročily k dřevěnému mostu.

„A kdy přijede táta?“

Veroniku polil studený pot. Jak má vysvětlit, že se s jejím otcem nadobro rozešla? Jak říct tomu malému človíčkovi, který tatínka nade vše miluje, že s ním nebyla šťastná a že jí moc ublížil? Nechtěla jí lhát, ale plést hlavičku pětiletému dítěti dospěláckými starostmi by nebylo správné.

„Nevím, Kami,“ řekla opatrně, a když spatřila zmatený výraz v drobné tvářičce, dodala: „Ale určitě se na tebe přijede podívat, o to se postarám.“

V mysli se jí rozblíkal varovný majáček. *Nepostaráš! Viš, že ne. Uděláš všechno pro to, abys na něj mohla zapomenout, a pokud se sám neukáže, žádnou iniciativu neprojevíš. Lhát vlastnímu dítěti taky není v pořádku!* pokáralo ji svědomí, jenomže Veronika mu nevěnovala pozornost a dál vedla dceru přes neudržovanou zahradu k hlavním dveřím.

Holčička zvědavě poulila oči. Bez jediného varování byla vytržena ze světa, který znala. Všechny kamarády nechala ve školce, do níž už se nikdy nevrátí. Cítila se osaměle a máma byla jediný záchytný bod v novém, děsivém prostředí. Když se zastavily před vchodem, přiblížila se k matce natolik, že byla schopna vnímat konejšivé teplo jejího těla. Toužila ji obejmout a cítit se alespoň na chvíli v bezpečí, jenomže Veronika dceřinu ruku setřásla a vytáhla z kabelky klíče.

„Není to ještě hotové. Čeká nás spousta práce,“ spustila omluvně. Vsunula klíč do zámku a odemkla. Vstoupila do chladné, prostorné předsíně a kriticky se rozhlédla stejně, jako když to místo spatřila poprvé.

„Jo, tohle zvládneme. Bude se nám tu bydlet hezky,“ prohodila a už si představovala, jak vysmejčí každý kout, poumývá, co se poumývat dá, a celý dům promění k nepoznání. „Ano, bude to skvělé,“ mumlala si pod nos. Úplně zapomněla na dítě, které stálo pořád celé zkoprnělé na zápraží.

Kamila pozorovala, jak matka mizí v úzké chodbičce, kde ji spolkla temnota. Zůstala sama.

„Mami?“ promluvila zdráhavě. „Maminko!“ Z nějakého důvodu hlas dítěte k Veronice nedolehl. Jako by mezi nimi někdo postavil neviditelnou bariéru a každá se ocitla v docela jiném světě... v jiné realitě. Holčička se rozeštkala. Už teď se jí tam ani trochu nelíbilo.

Veronika prošla do zadní části domu, kde stál rezavý kotel. Otevřela železná dvířka a nahlédla dovnitř. Najednou si uvědomila, jaká je tam zima.

„Brr,“ otřásla se.

U zdi ležel převržený, místy děravý proutěný koš a z něj se na zem vysypalo několik polínek. Bylo jí jasné, že to k vytopení čtyř prostorných místností rozhodně stačit nebude.

„Někde tu přece musí ještě něco být,“ zadoufala. Prošla zádveřím, kde si všimla malého okna. Jedna jeho tabulka byla rozbitá a provizorně zakrytá silným kusem igelitu. „Pak tu nemá být tak chladno,“ zabručela a sáhla po bronzovém klíči, který se nacházel v zámku.

Vyšla před dveře, odkud pokračovala po betonové rampě podél popraskané fasády až k velikému přístřešku navazujícímu na dům. Děлил se na dvě části. Vlastně působil jako malá stodola, jen beze stěn. Dokázala si představit, kde mohl být chlívěk pro čuníka a kde se skladovalo seno. Vtom si všimla ubohé hraničky našťípaných polínek, odštěpků a třísek poházených kolem, a když si vzpomněla, že v kuchyni stojí stará kamna, v duchu zaplesala. *To by šlo. Tam toho tolik nepotřebuju.* Naložila si vrchovatou náruč a spěchala zpátky dovnitř.

Poté, co se vrátila do předsíně, si všimla, že jsou dveře stále dokořán otevřené. Došlo jí, že tam dceru nechala samotnou.

Předpokládala jsem, že mě bude následovat. Pokrčila rameny. *Ale kde je?*

S obrovským rámusem vysypala náklad na podlahu. Vyšla na schody před domem a pozorným okem zkontrolovala silnici v obou směrech. Kam dohlédla, nespatriila po dceři ani stopy.

„Kamčo!“ zavolala.

V odpověď nepřišlo nic než tiché šplouchání vlnek v potoce a nepatrné echo: „Kamčooo!“

„Kami!“ zakřičela hlasitěji.

„Kamiiiiii Kamiiiiii!“ odpověděla ozvěna silněji než prve.

Veronika pohlédla mezi stromy na opačné straně cesty. Hned za zastávkou vedle rozlehlých pozemků protějščího domu se rozrůstal remízek, jenž se rozšiřoval a mohutněl, dokud se nenapojil na samotný les. Přepadl ji nepříjemný pocit, že tam někdo je. Stáhla se jí hrud' a na rukou jí naskákala husí kůže.

Vtom její pozornost přitáhl pohyb. U staré hájovny, která byla celá v dezolátním stavu, uviděla starce. Působil stejně zanedbaně jako celý jeho dům. Měl dlouhé šedivé vlasy a hustý bílý plnovous. I na tu dálku tušila, že je muž vysoký, přestože se mu záda pod tíhou let výrazně hrbila. Byl hubený a propaloval ji divokým pohledem.

Nejistě zvedla ruku k pozdravu, a aniž by čekala na odpověď, rychle zaplula zpátky dovnitř. Přibouchla dveře a spěchala do kuchyně, aby si mohla souseda důkladněji prohlédnout. Když ale vyhlédla přes špinavé okno ven, už tam nebyl.

Kdo je to?

Ze zamyšlení ji vytrhl tenký zpěvavý hlásek, v němž poznala hlas své dcery. Znepokojeně se zaposlouchala. Byla to smutná a jí neznámá melodie.

Kdepak ji asi slyšela?

Veronika zamířila skrz velikou kuchyni k sousední průchozí místnosti a váhavě strčila hlavu mezi futra. Kamila seděla na studených parketách otočená zády ke své matce. Veronika se pomalu přiblížila. Něco v ní zvonilo na poplach. Udělala další krok a nejistě shlédla dítěti přes rameno. Holčička měla v klíně uloženého starého, špinavého medvěda. Jedno částečně odpárané korálkové oko se komicky houplalo nad plyšovým čenichem, druhé chybělo úplně a pod levou horní tlapkou zela ohromná díra. Scházela přinejmenším půlka výplně.

„Kamí,“ oslovila dceru tiše, ale ta nereagovala. Veronika ji obešla a přidřepala si k ní tak, aby jí viděla do tváře.

Kamila shlížela k medvídkovi a drobnými prstíky ho hladila, skládala mu pacičky přes prázdné břicho a tiše mu broukala.

„Kde jsi to vzala?“

„Byla jsem smutná,“ hlesla dívenka, aniž by k matce vzhledla. „Tohle jsem dostala, abych neplakala.“

Veronika polkla, cítila se provinile. „Vždyť jsem byla pryč jen chvíli. Myslela jsem, že jdeš za mnou,“ obhajovala se. „Počkej, od koho že jsi to dostala?!“ vyhrkla, když jí došel význam jejích slov.

Žádná odpověď.

„Kdo ti to dal?“ zopakovala. Rozčilovalo ji, že Kamile ten hloupý medvěd stojí za více pozornosti než ona, ale stále se snažila ovládat.

„Neměla jsi mě tam nechávat.“

„Už jsem ti vysvětlila...“ Hlasitě vydechla, aby se uklidnila. „Kde jsi to našla? S kým jsi mluvila?“

Zase nic.

Veronika jí vytrhla hračku z ruky a pohotově vstala.

„Vrať mi to!“ zaječela Kamila nepřičetně.

„Ne, dokud mi neodpovíš!“

„Nepatří ti! Dej mi ho!“

„Ne!“

Děvčátko se zvedlo ze země, zatnulo malé pěstičky a spustilo uši rvoucí: „Aaaaaaaaaaaaa!“

Veronika vytřeštila oči na zarudlou tvářičku s křečovitě zavřenými víčky. Ruce jí vyletěly k uším, přičemž krátce pohlédla k oknu. Skleněné tabule se chvěly. Nebo se jí to jenom zdálo? Ještě nikdy se nestalo, aby Kamila takhle vyváděla. Veronika to vzdala a roztrhaného medvěda upustila na zem. Jen co se chundelaté tělíčko dotklo podlahy, holčička se utišila, sklonila se pro tu nehezkou věc a s cizí melodií na rtech spokojeně odhopsala pryč.

„Nepatří ti!“ doznívalo jí v uších. „Dej mi ho!“

Kdo za tebou přišel? Odkud toho odporného medvěda máš? S nikým se nesetkaly, nikdo je nevítal. Nejistě se rozhlédla po prázdné místnosti. Kdysi možná bílé zdi hyzdily zažloutlé fleky. Za starým topením se vypínala zčernalá pavučina

a dvojdílné okno s bílým rámem mělo nepěkně oprýskaný nátěr. Jenomže ona hledala něco jiného, nebo spíš někoho jiného, koho si třeba prve nevšimla.

Veroničin život provázela intenzivní víra v Boha a s tím souvisela neochvějná jistota, že za každým rohem číhá zlo. Nejen to přebývající v lidech. Myslela na skutečnou temnotu, která užívá lidskou duši a probouzí k životu ty největší hrůzy. Nijak zvlášť však netoužila po přítomnosti čehokoli podobného právě tady a teď.

Tohle má být nový... lepší začátek, vzdorovala, jenomže bylo pozdě, protože její mysl naplnily pochybnosti. Je to veliký dům, a chtěli za něj tak málo.

„Je už starý, paní Kubešová,“ vysvětlovala dlouhonohá makléřka v krátké černé minisukni, zatímco ve vysokých jehlách soustředěně překonávala nerovnosti na trávníku.

Veronika ji škodolibě pozorovala. *Přesně taková by se ti líbila, co? Za ní by ses ohlídnul, kdybych se nedívala, a možná by ses ani nenamáhal přede mnou svůj zájem skrýt, vedla v duchu vyčítavou řeč k bývalému manželovi. Jak dlouho by ti trvalo, než by sis za mými zády řekl o její telefonní číslo, hm?*

Makléřce se nebezpečně vyvrátila noha. „Hrozně se omlouvám,“ zahekala. „Je to tady neuvěřitelně zanedbané.“ Zabalancovala a poslední krok natáhla, jen aby byla co nejdříve na betonovém schodišti před hlavními dveřmi.

„Mně to nepříjde tak strašné,“ nadhodila Veronika a ve svých pohodlných botaskách ji s výsměšnou lehkostí následovala.